

Dovoljeno ti je ponižno upanje, da boš nekoč, o popotnik, tudi one ljube ti nežive stvari, do katerih smo ti nekdanj vrata odpirali, spet našel. Je preprosto verovanje prvotnih ljudstev, da bodo v rajski domačiji spet srečno jahala, lovila, njive obdelovala. Če ti je obljubljeno vstajenje z mesom in krvjo, lasmi in nohti, smeš nemara upati tudi na to svidenje? Večna luč bo brezkončna in v njej, o popotnik, bo prostora tudi za to skromno okrožje, ko se boste nekoč vrnili v Očetov dom.

Rim.

Stane Bračko

Moja soba

Tiha je kot muka na ravnini mojega življenja,
če se skloni k njej resnobno lice sivkaste jeseni,
če gre dan za dnem čez okno isto mrzlo sonce.

Vsi predmeti nagnejo se žalostni v ozadje,
preko njih kot dim se vleče dih samote,
ki je grenka kakor strti sij davnine.

Sredi sobe čas zdrobi se na nešteto cvétov
kakor da ne more več dehteti v kameniti vazi,
ki jo stiskajo visoke, blaznomirne stene.

Le ponoči, ko na okno pada tihi prah noči,
omahne v to brezčasje mehka mesečina
in na gladkih tleh mrliško blede obleži.

Takrat postane v sobi svétlo in vse nežno,
kakor da skoz okno slepa deklica strmi...

Nedeljsko predvečerje

Tihe so strani neba,
sonce sije izza kota,
praznična so polja vsa,
rdeča so med njimi póta.

Prazna ždi nedeljska vas
krog cerkvenega zvonika. —
Kakor pri paradi — čas
se med kočami pomika.